

7 Μαΐου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 154(4) ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
(ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΦΑΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ CERTIORARI ΚΑΙ MANDAMUS,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΤΗΣΙΩΝ ΑΔΕΙΩΝ ΝΟΜΟΥΣ 8/67-80
ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ 1968,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΑΙ/Η ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΚΔΟΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗ ΚΥΡΙΑΚΟ ΚΑΛΛΗ ΣΤΗΝ
ΑΙΤΗΣΗ ΑΡ. 30/93 ΗΜΕΡ. 21/2/96.

(Αίτηση Αρ. 58/96)

*Υπόμνημα έφεσης — Λόγοι έφεσης — Αίτημα για άδεια καταχώρισης αί-
τησης certiorari προς ακύρωση άρνησης του Δικαστηρίου Εργατικών
Διαφορών να συντάξει υπόμνημα — Απορρίφθηκε, οι λόγοι έφεσης
ήταν γενικευμένοι χωρίς ορατό νομικό στίγμα στα ερωτήματα.*

*Προνομιακά εντάλματα — Certiorari — Απορρίφθηκε από το Ανώτατο
Δικαστήριο αίτημα άδειας καταχώρισης αίτησης certiorari για ακύρω-
ση άρνησης του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών να συντάξει υπό-
μνημα έφεσης επειδή οι λόγοι έφεσης ήταν γενικευμένοι χωρίς ορατό
νομικό στίγμα στα ερωτήματα.*

5

10

Το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών απέρριψε αίτηση της αιτή-
τριας εναντίον της εργοδότης αδελφής της και του Ταμείου Πλεονά-
ζοντος Προσωπικού. Εν συνεχεία, απέρριψε και αίτημά της για σύντα-

ξη υπομνήματος εφέσεως.

5 Το Δικαστήριο έκρινε ως θέμα πραγματικό ότι οι σχέσεις της αιτήτριας με την αδελφή της ήταν σχέσεις περιστασιακής βοήθειας, ότι δεν συμπλήρωνε τουλάχιστον 28 ώρες συνεχούς εβδομαδιαίας απασχόλησης, που τότε ήταν προϋπόθεση δημιουργίας δικαιώματος σε αποζημίωση και ότι η αξίωση είχε παραγραφεί.

10 Απορρίπτοντας το αίτημα για σύνταξη υπομνήματος εφέσεως το Δικαστήριο αιτιολόγησε την απόφασή του αναφέροντας ότι η αιτήτρια αμφισβήτησε ουσιαστικά την πραγματική βάση της απόφασης που μπλούσε κατά νόμο να εφεσβληθεί.

15 Εναντίον της άρνησης του Δικαστηρίου να συντάξει υπόμνημα, η αιτήτρια υπέβαλε στο Ανώτατο Δικαστήριο αίτημα για καταχώριση αίτησης certiorari και mandamus προς ακύρωση της απορριπτικής απόφασης και για διαταγή σύνταξης του υπομνήματος.

20 *Αποφασίστηκε ότι:*

- (1) Η αιτήτρια δεν είχε εκθέσει κανένα από τους λόγους έφεσης κατά τρόπο που να προέκυπτε ότι επρόκειτο για άμιγή νομικά προβλήματα που θα έπρεπε να εξεταστούν από το Εφετείο.
- 25 (2) Δεν ήταν ορατό από τη διατύπωση των λόγων έφεσης το στίγμα του νομικού ερωτήματος διότι όλοι ήταν υπεργενικευμένοι και αόριστοι σε βαθμό που ήταν αδύνατο για το Δικαστήριο να διαπιστώσει την πραγματική υφή των προβλημάτων.

30 *Η αίτηση απορρίφθηκε.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

35 *In Re Hadjicostas (1984) 1 C.L.R. 513,*

Εκδοτική Εταιρεία "Αλήθεια" Λτδ (1992) 1 (Α) Α.Α.Δ. 492,

Λουκά (1994) 1 Α.Α.Δ. 1,

40 *In Re Kyriakides (1992) 1 (Α) Α.Α.Δ. 26,*

Στυλιανίδης v. Πασχαλίδου (1985) 1 Α.Α.Δ. 49.

Αίτηση.

Αίτηση για άδεια για υποβολή αίτησης με σκοπό την έκδοση προνομιακών διαταγμάτων certiorari και mandamus αναφορικά με την απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών (Καλλής, Δ.) ημερομηνίας 21/2/96 στην Αίτηση Αρ. 30/93. 5

Δ. Κακουλλής, για την Αιτήτρια.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών απέρριψε την αίτηση αρ. 30/93 της αιτήτριας, που κίνησε και την τρέχουσα διαδικασία, η οποία στρεφόταν εναντίον της αδελφής της ως εργοδότης και του Ταμείου Πλεονάζοντος Προσωπικού. Η αιτήτρια επιζητεί - σε πρώτο στάδιο - τη λήψη άδειας να αποταθεί για διατάγματα certiorari και mandamus. Συγκεκριμένα για να ακυρώσει με το πρώτο την απόφαση ημερ. 21/2/96 του προεδρεύσαντος δικαστή να μην παραπέμψει για εκδίκαση στο Ανώτατο Δικαστήριο τα σημεία που υπέβαλε ο δικηγόρος της αιτήτριας ως νομικά σημεία. Και για να τον αναγκάσει με το δεύτερο διάταγμα να καταρτίσει σχετικό υπόμνημα αναπομπής. Η απορριπτική απόφαση επισυνάφθηκε στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την υπό κρίση αίτηση ως τεκ. 2. 10 15 20

Η αρχική απόφαση με την οποία απορρίφθηκαν οι αξιώσεις της αιτήτριας δεν προσκομίστηκε. Τα στοιχεία που καταγράφω στη συνέχεια προκύπτουν από το τεκ. 2. Το δικάσαν δικαστήριο έκρινε, ως θέμα πραγματικό ότι "οι σχέσεις της (αιτήτριας) με την αδελφή της ήταν σχέσεις περιστασιακής προσφοράς βοήθειας". Και διαπίστωσαν δικαιολογημένα διότι η καθής η αίτηση (στην 30/93) περιόρισε τη δραστηριότητά της σε εξειδικευμένο τομέα, γεγονός που καθιστούσε τη βοήθεια της αιτήτριας περιττή. 25 30

-Η απασχόληση αυτής της φύσεως, όπως βρήκε περαιτέρω το δικαστήριο, δε συμπλήρωνε τουλάχιστον 28 ώρες συνεχούς εβδομαδιαίας απασχόλησης, που ήταν τότε προϋπόθεση δημιουργίας δικαιώματος σε αποζημίωση: Δεύτερος Πίνακας, Μέρος I παράγραφος 1, υποπαράγραφος (2)(α), του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου. Ας σημειωθεί εδώ διευκρινιστικά ότι η τροποποίηση που επέφερε το Άρθρο 8(β) του ν. 52(1)/94 μείωσε το χρόνο απασχόλησης από 28 σε 24 ώρες την εβδομάδα. 35 40

Το δικαστήριο επίσης αποφάσισε, ανεξάρτητα από τους παραπάνω λόγους, ότι η απαίτηση εναντίον των καθών ήταν απαράδεκτη λόγω παράγραφής της. Κατέληξε σε συμπέρασμα, στηριζόμενος στα

πραγματικά περιστατικά, ότι η αίτηση δεν καταχωρήθηκε μέσα στην περίοδο των 6 μηνών από τη διακοπή της εργατικής σχέσης, όπως προβλέπει ο δικονομικός κανόνας 2(3) των περί Διαιτητικού Δικαστηρίου Κανονισμών του 1968.

5

Ο διαγγόρος της αιτήτριας, με έρεισμα το δικονομικό κανόνα 17(1), υπέβαλε αίτηση από 9 λόγους έφεσης, που κατά την άποψη του συνιστούν νομικά σημεία, προς ενεργοποίηση της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου με το δικονομικό μέσο του υπομνήματος. Αν η άποψη του ευσταθεί το δικαστήριο δεν είχε άλλη εκλογή παρά την παραπομπή τους: βλέπε *in Re Hijicostas* (1984) 1 Α.Α.Δ. 513, *Εκδοτική Εταιρεία "Αλήθεια" Ατδ.* (1992) 1 (Α) Α.Α.Δ. 492 και *Κώστας Λουκά* (1994) 1 Α.Α.Δ. 1.

15

Τα προτεινόμενα νομικά σημεία είναι 9. Όλα ανεξάρτητα, πλην του αρ. 9 που εγκαταλείφθηκε, αρχίζουν με τη στερεότυπη φράση "εσφαλμένα το δικαστήριο ερμήνευσε". Και ακολουθεί συγκεκριμένη πρόνοια του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου. Χωρίς στιδήποτε άλλο. Έτσι το αντικείμενο λανθασμένης ερμηνείας που περιέχουν οι λόγοι 1-5 είναι, με την αριθμητική αυτή σειρά, το άρθρ. 2 σε συνδυασμό με την υποπαράγραφο 2(α) της παραγράφου 1 του Δεύτερου Πίνακα (1ος λόγος), τα Άρθρα 3, 6, 17 και 18 μαζί (4ος λόγος) και ο δικονομικός κανόνας 2(3) ανωτέρω. Ένα παράδειγμα. Παίρνω στην τύχη το λόγο 2: "Εσφαλμένα το δικαστήριο ερμήνευσε τις πρόνοιες του Άρθρου 3 του Μέρους II του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου". Για τους υπόλοιπους λόγους αναφέρεται ότι "εσφαλμένα και/ή κατά παράβαση των κανόνων απόδειξης "το δικαστήριο δέχθηκε την κατάθεση δύο τεκμηρίων (αναφέρονται απλώς οι αρ. 7 και 8) παρά την ένσταση της αιτήτριας (6ος λόγος): δεν έλαβε υπόψη "τους αναφερόμενους στα δικόγραφα ισχυρισμούς" της αδελφής της αιτήτριας (7ος λόγος) και (γ) γενικά δέχθηκε μαρτυρία άσχετη με τα δικόγραφα της υπόθεσης (8ος λόγος).

35

Το δικάσαν δικαστήριο δεν αποδέχθηκε την αίτηση με το σκεπτικό ότι, σε καθεμιά από τις πιο πάνω περιπτώσεις, η αιτήτρια αμφισβήτησε ουσιαστικά την πραγματική βάση της απόφασής του, που δεν μπορεί κατά νόμο να εφεσιβληθεί. Έτσι, ήταν θέμα πραγματικό κατά πόσον η αιτήτρια εργαζόταν για άλλο πρόσωπο ή αν η περίοδος απασχολήσεώς της ήταν 28 ώρες την εβδομάδα. Επίσης αν συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για πληρωμή από το Ταμείο. "Κοντολογής" αναφέρει ο δικαστής "το όλο οικοδόμημα της απόφασής μας αποτελείται από ευρήματα γεγονότων και τις συνακόλουθες σε αυτά απαντήσεις".

40

Η νομολογία έχει εξετάσει σε βάθος το εννοιολογικό πλαίσιο του νομικού ερωτήματος. Βλέπε *in Re Petros Kyriakides* (1992) 1 (A) A.A.Δ. 26, *in Re Hadjicostas*, *Εκδοτική Εταιρεία "Αλήθεια" Ατθ., αίτηση Κώστα Λουκά*, ανωτέρω. Βλέπε επίσης Halsbury's Laws of England, 4η έκδοση (Reissue), τόμος 1(1), παράγραφος 70, σελ. 121 και 122 "The distinction between law and fact". Το βασικό μέτρο διάκρισης μεταξύ νομικών και πραγματικών ισχυρισμών οροθετεί η απόφαση *X'Κώστας*.

".....whenever an issue revolves round the application of the law to given facts, it raises a pure question of law; that so long as the facts to which the Court is required to apply the law are not called in question, the point is a legal one; that it merely raises questions bearing on the interpretation and the scope of the law; exploration of the ambit of the law is always a question of law;"

Φαινομενικά οι λόγοι εδώ είναι νομικής φύσεως. Ιδιαίτερα εφόσον ζητά αναφέρεται ότι επιζητείται η διωλείκανση της ερμηνείας νομοθετικών διατάξεων. Και μπαίνει θέμα δεκτικότητας μαρτυριών ή διάστασής τους από τη δικογραφία. Το ζήτημα με έχει προβληματίσει. Παρατηρώ εντούτοις ότι η αιτήτρια δεν εκθέτει κανένα από τους λόγους αυτούς κατά τρόπον που προκύπτει ότι έχουμε μπροστά μας αμυγή νομικά προβλήματα, που πρέπει να τύχουν εξέτασης από το Εφετείο. Και δεν πρόκειται απλώς για περίπτωση έμμεσου τρόπου αμφισβήτησης και αναθεώρησης των πραγματικών περιστάσεων, όπως διαπιστώθηκαν από το δικάσαν δικαστήριο.

Ανεξάρτητα από τους χειρισμούς και την αντιμετώπιση των θεμάτων από την πρωτόδικη απόφαση, έχω την άποψη ότι πρέπει να είναι σε κάθε περίπτωση ορατό, από τη διατύπωση των λόγων, το στίγμα του νομικού ερωτήματος. Με άλλα λόγια η αίτηση πρέπει να περιέχει τα ερείσματα που το δημιουργούν. Δε χωρεί εικοτολογία από το δικαστήριο. Έτσι μόνο υπάρχει, κατά τη γνώμη μου, συμμόρφωση με το δικονομικό κανόνα 17(1) ότι ο ενδιαφερόμενος διάδικος πρέπει "να υποβάλει έγγραφον αίτησιν τω Πρωτοκολλητή εκθέτων άμα και τα νομικά σημεία επ' ων στηρίζει την έφεσιν του." Διαφορετικά υπάρχει ο κίνδυνος να υπερφαλαγγισθεί ο σκοπός του νομοθέτη να επιτρέψει την έφεση μόνο για κατ' έσοχην νομικά θέματα.

Όλοι οι λόγοι έφεσης, που πρόβαλε η αιτήτρια στην αίτησή της (τεκ. 1), είναι υπεργενικευμένοι και αόριστοι σε βαθμό που είναι αδύνατο για το δικαστήριο να διαπιστώσει την πραγματική υφή των προβλημάτων. Ή/και κατά πόσον είναι απαραίτητοι για την επίλυ-

1 Α.Α.Δ.

Ελευθερίου

Νικήτας, Δ.

ση της υπόθεσης: βλέπε *Στυλιανίδης ν. Πασχαλίδου* (1985) 1 Α.Α.Δ. 49.

Η αίτηση απορρίπτεται.

5

Η αίτηση απορρίπτεται.